

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del Concili Provincial

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangeli

2.3. Una Església de deixebles missioners

Doncs bé, si el subjecte que comunica l'Evangeli i surt en missió és el poble de Déu en el seu conjunt, això vol dir que els evangelitzadors no són tan sols els ministres ordenats (bisbes, preveres i diaques), ni un grup singular de persones que actuen com a «professionals» de la missió evangèlica. Ho subratlla el Papa Francesc: «Seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització portat endavant per actors qualificats, on la resta del poble del fos només receptiu de les seves accions» (*Evangelii gaudium* 120). Tota l'Església ha rebut l'encàrrec del Senyor ressuscitat i cada batejat és cridat a realitzar-lo en la seva vida d'acord amb les paraules finals que aquell adreça als seus deixebles: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mateu 28,19). Escampar l'Evangeli i proposar-lo amb els fets i les paraules, suscitar nous amics de Jesús, no és proselitisme sinó profecia. En efecte, el dia de Pentecosta Pere parla als qui s'havien aplegat davant el cenacle ran de la remor que havia omplert tota la casa, i ara aquests queden estupefactes en sentir «proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Fets dels Apòstols 2,11). El primer dels apòstols cita el profeta Joel i recorda als presents que l'Esperit de Déu ha estat vessat «sobre tothom» (v. 17), fills i filles, joves i vells, i que fins i tot profetitzaran els servents i les serventes (v. 18), és a dir, els pobres i els estrangers. Tots profetitzen i a tots arriba la salvació (v. 21). El missatge de Pentecosta és inclusiu, tant en relació al conjunt del poble de Déu que comunica l'Evangeli amb una paraula impregnada de profecia, com en relació al poble sense fronteres que acollirà la salvació: «I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació» (v. 47). Afirmar el Papa Francesc: «En tots els batejats, des del primer fins a l'últim, actua la força santificadora de l'Esperit que impulsa a evangelitzar» (*Evangelii gaudium* 119). L'anunci de l'Evangeli brota de l'Esperit que baixa sobre l'Església reunida el dia de Pentecosta i la converteix en Església missionera.

(continuarà)

Diumenge, 27 de juny de 2021. Núm. 605

DIUMENGE XIII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

LA TEVA FE T'HA SALVAT

L'evangeli de sant Marc, que anem llegint durant tot aquest any, es complau en narrar tota mena de miracles i d'intervencions extraordinàries i sobrenaturals de Jesús. Marc, l'evangelista, continuant la tradició bíblica, vol fer-nos veure les meravelles que Déu fa a favor nostre i així fer-nos esclatar en un cant de lloança i d'agraïment.

L'evangeli d'aquest diumenge ens ha narrat la guarició de la filla d'aquell cap de la sinagoga, Jaire. Reflexionem-hi uns moments. La fama de Jesús es va escampant per Galilea i per tota la regió. Jesús, per la mentalitat d'aquella gent, és aquell que fa miracles. Uns hi creuen, altres no. Jaire, davant la malaltia greu de la seva filla, decideix anar a demanar a Jesús que faci alguna cosa. La seva filla s'està morint. Podríem dir que és l'últim recurs. Però decideix acudir al Mestre: “*Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori*”. Heus aquí un model de fe i de pregària. Demanar la intervenció de Jesús és creure en ell, estar cert que l'acció de Jesús serà eficaç. I Jesús no es fa pregar i se'n va amb ell.

Les ambulàncies, quan porten un malalt greu, no s'aturen. Ben al contrari, fan sonar les sirenes per no trobar destorbs en el camí. Aquí s'esdevé el contrari. Jesús podríem dir que s'entreté pel camí per guarir aquella dona que confiava que, almenys tocant-li la roba, ja es posaria bona. I això que amb un relat realista i detallista, Marc, descriu la situació d'aquella dona de desesperada, ja que estava malalta des de feia dotze anys, i s'havia gastat tot el que tenia en metges, i no havia millorat gens! Nova lliçó de Jesús: “*La teva fe t'ha salvat*”.

I arriba la mala notícia: “La teva filla és morta. No amoinis el Mestre”. Una altra lliçó de Jesús, aquesta vegada adreçada al cap de la sinagoga: “Tingues fe i no tinguis por!”. I s’esdevé el miracle: “la criatura no és morta, sinó que dorm”. I la noia quedà curada.

La fe fa miracles, diem popularment. Cal creure en Jesús per poder-ne rebre els seus dons. La fe ens dóna esperança i ens fa vèncer la por. Creure en Jesús ens fa tenir la certesa que ell continua obrant meravelles entre nosaltres. Meravelles que es realitzen per mitjà dels sacraments de l'Església: Pel Baptisme i la Confirmació som fills de Déu i rebem els dons de l'Esperit Sant. Per la Penitència, i també per la santa Unció, recuperem la gràcia perduda pel pecat i som enfortits en la lluita contra la malaltia. Per l'Eucaristia rebem l'aliment necessari que ens dóna força per complir els manaments de Déu. Pel Matrimoni i per l'Orde sacerdotal rebem la gràcia necessària segons el propi estat. Tots els sacraments són obra del mateix Jesús que continua obrant meravelles a favor nostre. Donem-ne gràcies a Déu.■

LA FE DE SANT PERE I SANT PAU

Quan sant Pere confessa que Jesús és el Crist, el Fill de Déu viu, Jesús li declara que aquesta revelació no li ha vingut «de la carn i la sang, sinó del Pare del cel» (Mt 16,17). La fe és un do de Déu, una virtut sobrenatural infosa per ell. «Perquè pugui existir, aquesta fe necessita la gràcia de Déu, que ens prevé i ens ajuda, i els socors interns de l'Esperit Sant, per a moure el cor i convertir-lo a Déu, per a obrir els ulls de la intel·ligència i donar «a tots la suavitat en l'acceptació i creença de la veritat».

La fe és un do gratuït que Déu fa a l'home. Nosaltres podem perdre aquest do inestimable; sant Pau ho avisa a Timoteu: «lliura un bon combat, amb fe i bona consciència; alguns, per haver-la rebutjada, naufragaren en la fe» (1Tm 1,18-19). Per viure, créixer i perseverar fins a la fi en la fe, hem d'alimentar-la amb la Paraula de Déu; hem d'implorar al Senyor que ens l'augmenti; la fe ha d'«actuar per la caritat» (Ga 5,6), l'esperança ha de sostenir-la i ha de posar arrels en la fe de l'Església.

CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA, n. 153 i 162

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30.

Festius: 12'00 i 18'30.

Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30.

Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 26: 18,30: Antònia Grimal Vicenç

Diumenge, 27: 12,00: Pel poble.

18,30: Intenció particular

Dilluns, 28: 18'30: Família Figueras Xifra

Dimarts, 29: 18,30: A Sant Pere i Sant Pau

Dimecres, 30: 18,30: Intenció particular

Dijous, 1: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí

Divendres, 2: 18,30: Pels difunts de la Parròquia

Dissabte, 3: 18,30: Intenció particular

Diumenge, 4: 12,00: Pel poble.

18,30: Tomàs Camòs i Clara Alsina

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

PRIMER DIVENDRES

Divendres, 2 de juliol, és primer divendres de mes. Com és costum, després de la Missa de les 18,30 hi haurà Exposició del Santíssim.

HAN REBUT EL BAPTISME

A la parròquia de Sant Daniel:

Andreu Ylla Reig i

Cristina Ylla Reig.

A la Parròquia Major de Sant Feliu:

Daniel-Alejandro Santos Galindo.